

Komisja uważa, że pomimo wezwań, Dania nie przeprowadziła obliczeń koniecznych do ustalenia tych kwot, które nie zostały zapłacone na rzecz Wspólnoty jako środki własne ze względu na naruszenie Traktatu powstałe w roku 1998.

Komisja podnosi również, że kwoty odpowiadające niniejszemu długowi celnemu nie zostały udostępnione Komisji przed dniem 31 marca 2002 r.

Komisja podnosi zatem, że nie ustalając środków własnych w odniesieniu do przywozu sprzętu wojskowego i nie udostępniając tych środków Komisji, Dania uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1552/89 i na podstawie art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1150/2000.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-463/05)

(2006/C 48/36)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 22 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Dominique Maidani i Wouteru Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Królestwu Niderlandów.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2002/47/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych, a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 11 dyrektywy 2002/47/WE stanowi, że Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 27 grudnia 2003 r. i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Komisja stwierdza, że Królestwo Niderlandów dotychczas nie przyjęło tych przepisów, a w każdym razie nie powiadomiło o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 168 z 2002, str. 43.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Groupe Danone w dniu 4 stycznia 2006 r.

(Sprawa C-3/06 P)

(2006/C 48/37)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 4 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Groupe Danone, reprezentowanej przez A. Wincklera i S. Sorinasa, avocats, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- częściowe uchylenie, na podstawie art. 225 ust. 1 WE oraz art. 61 Statutu, wyroku Sądu z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, w zakresie w jakim (i) oddała on zarzut oparty na nieuzasadnionym uwzględnieniu w odniesieniu do wnoszącej odwołanie okoliczności obciążającej w postaci powtarzania się naruszenia oraz (ii) zmienia sposób obliczenia grzywny zastosowany przez Komisję;
- przychylenie się do żądań przedstawionych przez Groupe Danone w pierwszej instancji w odniesieniu do zarzutu opartego na nieuzasadnionym uwzględnieniu okoliczności obciążającej w postaci powtarzania się naruszenia, i w konsekwencji obniżenie, na podstawie art. 229 WE i art. 17 rozporządzenia nr 17⁽¹⁾, kwoty grzywny nałożonej przez Komisję;
- obniżenie, na podstawie art. 229 WE i art. 17 rozporządzenia nr 17, kwoty grzywny proporcjonalnie do dokonanego przez Sąd zmniejszenia obniżki ze względu na okoliczności łączące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie niniejszego odwołania wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów mających na celu częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku. Zarzuty te oparte są, po pierwsze, na dokonanej przez Sąd błędnej ocenie wyrażenia „powtarzające się”, a po drugie, na oczywistej niezgodności z prawem zmiany sposobu obliczania grzywny, która spowodowała zmniejszenie obniżki grzywny przyznanej ze względu na okoliczności łagodzące, a w konsekwencji zwiększenie kwoty grzywny w porównaniu z kwotą otrzymaną w przypadku, gdyby Sąd obniżył zwiększenie ze względu na okoliczności obciążające z 50 % do 40 % bez zmiany sposobu obliczania grzywny zastosowanego przez Komisję.

Na poparcie swojej argumentacji dotyczącej błędnej oceny wyrażenia „powtarzające się” wnosząca odwołanie podnosi trzy odrębne zarzuty:

- W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył zasadę *nullum crimen, nulla poena sine lege* oraz wynikającą z niej zasadę niedziałania wstecz surowych przepisów karnych, zatwierdzając zwiększenie grzywny wymierzonej skarżącej ze względu na okoliczność obciążającą w postaci powtarzającego się naruszenia bez wyraźnej i wystarczająco przewidywalnej podstawy prawnej.
- W zarzucie drugim wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie zastosował zasadę pewności prawa poprzez nieograniczenie w czasie stosowania przepisu o powtarzaniu się naruszenia, niezgodnie z orzecznictwem Trybunału.
- W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie podnosi wreszcie, że Sąd uzasadnił swój wyrok w sposób wewnętrznie sprzeczny, co stanowi brak uzasadnienia w przedmiocie oceny związku między powtarzającym się naruszeniem i koniecznością zapewnienia wystarczająco odstraszącego skutku grzywien.

Skarżąca podnosi następnie dwa zarzuty na poparcie swojej argumentacji dotyczącej oczywistej niezgodności z prawem orzeczonego przez Sąd zwiększenia kwoty grzywny w następstwie odmiennego zastosowania współczynnika korygującego z tytułu okoliczności łagodzących. Zarzut główny dotyczy nadużycia władzy, braku kompetencji oraz naruszenia art. 229 WE i art. 230 WE, których — zdaniem wnoszącej odwołanie — dopuścił się Sąd. Zarzut ten jest podzielony na dwie części.

- Część pierwsza zarzutu opiera się na naruszeniu zakresu kompetencji przysługujących Sądowi na mocy art. 229 WE i art. 230 WE poprzez zmianę decyzji Komisji w zakresie sposobu obliczenia grzywny.
- W drugiej części zarzutu skarżąca zarzuca, że Sąd orzekł *ultra petita*, stosując inaczej procentową obniżkę podstawowej kwoty grzywny ze względu na okoliczności łagodzące, a w konsekwencji, zwiększając kwotę grzywny wymierzonej wnoszącej odwołanie.

Tytułem żądania ewentualnego wnosząca odwołanie podnosi kolejny zarzut oparty na naruszeniu prawa do obrony oraz zasady niedziałania kar wstecz. W opinii wnoszącej odwołanie Sąd, nie poddając pod dyskusję swego zamiaru zmiany sposobu obliczenia grzywny i zwiększenia kwoty grzywny w ramach postępowania kontradiktoryjnego, naruszył w istocie podstawową zasadę prawa wspólnotowego, co konkretnie wywarło wpływ na możliwości obrony wnoszącej odwołanie. Wnosząca odwołanie dodaje, że Sąd zastosował również ze skutkiem wstecznym orzecznictwo z 2003 r. wyjaśniające sposób stosowania współczynnika z tytułu okoliczności łagodzących w sposobie obliczania grzywny do decyzji w sprawie „belgijskiego piwa” z 2001 r.

(¹) Rozporządzenie Rady nr 17, pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. 13 z 21.2.1962, str. 204).

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 26 października 2005 r. w sprawie T-124/04 J. Ouariachi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez J. Ouariachi'ego w dniu 4 stycznia 2006 r.

(Sprawa C-4/06 P)

(2006/C 48/38)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 4 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie J. Ouariachi'ego, reprezentowanego przez L. Duponga, avocat, od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 26 października 2005 r. w sprawie T-124/04 J. Ouariachi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz
 - zarządzenie wszelkich środków dowodowych, umożliwiających udowodnienie nieprawdziwości oświadczenia L. Charlesa, jego ogólnego zachowania w związku z uprowadzeniem dzieci wnoszącego odwołanie oraz związek pomiędzy nieprawdziwymi informacjami i wydaniem wizy dla dzieci wnoszącego odwołanie przez władze sudańskie w celu umożliwienia ich uprowadzenia, m.in.:
 - wezwanie do osobistego stawienia L. Charlesa;